

Honningsamlerens tre sønner

DET VAR EN GANG en honningsamler som hadde tre sønner, alle født på samme tid. Navnene deres var Hør-det-selv-om-det-er-langt-borte, Følg-det-uansett-hvor-langt og Sett-det-sammen-uansett-hvor-mange-biter-det-er. Navnene deres forteller om de egenskapene disse unge mennene hadde, men vennene deres kalte dem bare for Hør-det, Følg-det og Sett-det-sammen.

En dag drog honningsamleren på en lang, lang reise innover i skogen, helt til han kom til et tre som var høyt som et berg. Biene som summet ut og inn, viste at det måtte være fullt av honning. Han klatret opp, men idet han tråkket på en råttten grein, falt han i bakken og ble knust i ti biter. Da dette skjedde, satt Hør-det utenfor huset deres i landsbyen. Plutselig reiste han seg og sa: «Far har falt ned fra et tre. Kom fort, vi må gå og hjelpe ham.» Broren Følg-det satte av sted og ledet dem i farens fotspor til de kom fram til stedet der faren lå i ti biter. Sett-det-sammen tok straks alle bitene og satte dem sammen. Han festet dem, og nå kunne faren gå hjem på egne bein, mens sønnene bar honningen han hadde samlet.

Neste dag drog honningsamleren igjen ut for å lete etter honning, mens sønnene satt hjemme og kranglet om hvem av dem som var den viktigste. «Dere hadde ikke hørt at far hadde falt, hvis det ikke hadde vært for meg,» sa Hør-det. «Selv om dere hadde hørt ham, hadde dere ikke funnet ham uten meg,» sa Følg-det. «Selv om dere hadde funnet ham, hadde dere ikke kunnet sette ham sammen igjen, hvis det ikke hadde vært for meg,» sa Sett-det-sammen.

I mellomtiden var honningsamleren gått langt, langt inn i skogen. Han hadde

stanset på en liten slette, og der, rett foran ham, stod et tre så høyt at det rakk like opp i skyene. Fra treet hørte han summing fra en masse bier, og da visste han at dette treet måtte være fullt av honning. Han klatret opp, høyere og høyere, men plutselig tråkket han på en råttten grein og falt ned og ble knust i hundre biter. Sønnene satt hjemme og kranglet om hvem som var best, da Hør-det spratt opp og sa: «Far har falt.» Følg-det fulgte fotsporene og fant de hundre bitene. Idet han pekte på bitene, sa han: «Se hvor viktig jeg er. Jeg har funnet ham for dere.» Sett-det-sammen satte motvillig sammen de hundre bitene og sa: «Jeg, og jeg alene, har gjort far hel igjen.» Faren gikk selv hjem, mens sønnene bar honningen.

Neste dag gikk honningsamleren enda lenger inn i skogen, og denne gangen fant han et tre som var så stort at det rakk helt opp til stjernene. Treet måtte være fullt av honning, siden biene summet ut og inn. Han klatret opp, men tråkket på en råttten grein og falt ned og slo seg i tusen biter. Hjemme satt sønnene. Hør-det hørte at faren falt, men sa ikke noe til brødrene sine. Følg-det visste at det måtte ha skjedd en ulykke, siden faren ikke kom hjem. Sett-det-sammen skjønte også at faren trengte hans hjelp, men ville ikke nedlate seg til å be brødrene om hjelp til å finne ham for å sette ham sammen igjen.

Slik døde den gamle honningsamleren fordi hver av de egoistiske sønnene tenkte mer på sitt eget ry enn på faren sin. Sannheten var at de alle trengte hverandre, og at ingen av dem var klokere eller bedre enn de andre. ■

(Fra *Den magiske boka*, FN-sambandet i Norge, UNICEF-komiteen 1993. Oversatt av Kari Solholm)